

kunne undværes. Jeg har, som sagt, ikke hørt anføre bestemte Tal angaaende dette Forhold, og da det forekommer mig, at man pleier at sige, at Tal ere meget talende og ikke godt kunne modsiges, har jeg ikke villet unblade at fremsføre dem.

Frolund: Jeg har slet ikke tænkt paa under denne Sag at rejse det hele Spørgsmaal om, hvorvidt nogle Seminarier skulde nedlægges eller ikke; jeg troer ikke, at det hører hjemme her. Jeg har derimod tænkt, at den ærede Minister maaskee havde faaet det Indtryk, at Seminarispørgsmaalet var under Bevægelse, at det var sandsynligt, at der vilde blive gjort Skridt i den Retning, og da synes jeg, at Ministeren nok kunde vise Thinget den Smøbekommen, at unblade at besætte den Post, her er Tale om. Det er for det Første besparende for Statskassen, og for det Andet forekommer det mig at ligge i hele Stillingens Natur, at det vilde være det Hensigtsmæssigste. Jeg giver naturligvis aldeles tabt overfor den ærede Minister, hvis han ikke blandt det nuværende Personale i Seminarierne troer at kunne finde en Mand, der maatte være dygtig til at bestride en saadan Post; skulde det være Tilfældet, saa er det jo en anden Sag. Hvorledes man ellers skulde kunne finde dygtige Skolemænd udenfor Seminarierne, kan jeg ikke forstaa; thi saadanne Folk have jo ikke havt Leilighed til at gjøre sig bekendte i den Retning. At det skulde kunne skade Seminarierne, at vi fik en dygtig Mand constitueret istedetfor den, der er gaaet af, kan jeg ikke see, og det er en indbydende Stilling for en Mand, der er enten første eller anden Lærer, hvis han er dygtig til at overtage Embedet. Erklærer den ærede Minister imidlertid, at der ingen Dygtig er, saa falder Sagen bort; men hvis der er en saadan Mand, er der ingen Tvivl om, at Seminarierne ville staae sig ligesaa godt ved at faae en Mand, der ikke har fast Ansættelse, som ved at faae En, der har denne. Skjøndt det maaskee er Smaating, der her er Tale om, maa man dog heller ikke oversee det finansielle Spørgsmaal; thi vi kunne nok trænge til ogsaa at spare

paa Smaaposter. — En Ven af mig har meddeelt mig den Oplysning med Hensyn til en Bemærkning, jeg før gjorde om en Forening af et Præstekald og et Seminarieforspander-Embed, at der eksisterer en Seminarieforspander, som ikke alene er Seminarieforspander og Præst, men tillige Provst; det forekommer mig derfor, at der virkelig ikke fra Regjeringens Side kan lægges synderlig Vægt paa Posten som Seminarieforspander.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg skal dog tillade mig den Bemærkning, at jeg ikke har sagt, at der ikke ved Jonstrup Seminarium skulde være nogen Lærer, der var dygtig nok til at være Forstander; men mine Ord vare meget mere disse, at det var muligt, at der mellem de Andre, som ansøgte om Forstanderposten ved Seminariet, kunde findes en Mand, som var i Besiddelse af større Dygtighed og altsaa bedre kunde qualificere sig til en saadan Ansættelse. Hvad den ærede Talers sidste Bemærkning angaaer om en Seminarieforspander, der beklæder flere Embeder, og den Slutning, som han drog deraf, at Regjeringen som Følge deraf ikke maatte sætte stor Pris paa, at en Seminarieforspander er i Besiddelse af en vis særegen Dygtighed som saadan, saa synes det mig, at den ærede Taler i alt Fald ligesaa godt kunde drage den Slutning deraf, at den Mand, som beklædte forskjellige Embeder, maatte være i Besiddelse af særlig Dygtighed.

Frolund: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Frolund: Den sidste Betragtning kan jeg paa ingen Maade gaae ind paa. Jeg kjender meget godt det gamle Ordsprog, at den, Gud giver Embede, giver han ogsaa Forstand; men den Betragtning har jeg ikke. Den ærede Minister vil maaskee lægge Mærke til, at jeg ikke paa nogen Maade har — hvad jeg vilde have fundet meget upassende — blandet mig i Spørgsmaalet om, hvorledes dette Embede skal besættes, men jeg har kun villet gjøre op-